

MISJONS RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 18

15. SEPTEMBER 1929

I. ÅRGANG

RIV GJERDENE NED

Ved M. Blom Bakke.

I mai 1920 skrev forhenværende lærer P. Hjelle, Volda, en artikkel i «Dagen» som jeg tillater mig å gjengi og sende til «Misjons-Røsten», da det synes høilig påkrevet, efter disse 9 års forløp siden artikkelen var skrevet, å advare Guds folk om partiånden som så sørgelig ødelegger Guds folk og gir verden anledning til spott. Artikkelen bærer overskriften:

«Riv gjerdene ned».

Motto: Jeg i dem og du i mig, at de skal være fulkomne til ett. Joh. 17, 23.

Det behandles i «Dage» flere spørsmål, hvorom det fremkommer uttalelser fra de forskjellige retninger, hvilket kan tjene til belæring, og som kan vekke tanker, så at man lik berøpserne kan begynde å ransake i Skriften om disse ting har sig således. Blandt disse spørsmål er det et som jeg særlig fester min oppmerksomhet ved: «Riv gjerdene ned». Et gledelig tidens tegn, at noen våger sig til å uttale et sådant ord. Og det er ikke for tidlig. Jeg synes man nu burde gå helt tilbake til det opprinnelige.

Hvorfor bli stående ved den lutherske bekkelsen eller hvilken som helst annen bekkelse? Det er jo disse som er gjerdene. Jeg underkjenner ikke Luthers verk Langt fra! Han var et nådens under. Men vi må legge merke til at hans navn ikke er nevnt når det tales om stadens grunnvoller. Og stadens mur hadde 12 grunnvoller og på dem navnene på Lammet 12 apostler. Ap. 21, 14. Og Paulus sier: «I er bygget opp på apostlene og profetenes grunnvoll, men hovedhjørnesteinen er Jesus Kristus selv». — Bekkelsen, som menigheten er samlet om, er Peters bekkelse: Du er Kristus, den levende Guds Sønn. På denne klippe vil jeg bygge min menighet, sier Jesus, og dødsrikets porter skal ikke få makt over den. Og den som bekjenner at Jesus er Guds Sønn, i ham blir Gud, og Gud i ham. 1. Joh. 4, 15.

Jeg synes at her måtte alle Guds folk kunne samles. Ja, allerede Kristi død er samlingsgrunnlag. Han skulde dø for folket, men ikke for folket alene, men for også å samle til ett de Guds barn som er spredt omkring. Joh. 11, 51.

Har du noe annet å bygge din frelse på? Spurgeon sa: «Jeg vil dø på dette: Han døde for mig».

Hvad er det for en bekkelse Hebreerbrevets forfatter taler om? —

De bekjente at de var fremmede og utlendinger på jorden. De stunder efter et bedre fedreland, det er et himmelsk. Hebr. 11, 13. De hørte til høftidskaren og menigheten av de førstefødte som

er opskreven i himlene. 12, 33.

Det var dette de bekjente, håpet om et himmelsk fedreland, og det var dertil Jesus var utsendt, som apostel for å forkynde budskapet om dette fedreland, og dernest, som yppersteprest å føre oss inn deri, og til dette er han mektig for han er Guds Sønn. Derfor oppfordres vi som har fått del i et himmelsk kall å gi akt på denne apostel og yppersteprest som vi bekjenner — Jesus. Hebr. 3, 1. Og vi oppfordres til å holde fast ved denne bekkelse, bekkelsen av vårt håp. Hebr. 4, 14. — 10, 23. Det samme taler også Paulus om. Vårt borsamfund er i himlene o. s. v. Fil. 3, 20.

Dette samfund styres efter himmelske lover med Jesus som hode og Herre og Anden som veileder og organisator.

Jeg synes den tid måtte være kommet, at Guds folk måtte se hvad det gjelder, nemlig å nå frem til enhet i tro på Guds Sønn og i kjenskap til ham, til mannsmodenhet, til aldersmålet for Kristi fylde, for at vi ikke lenger skal være barn, — og voksne op til ham som er hodet — Kristus. Ef. 4, 13.

Jeg har ofte forundret mig over at det skal være sådanne skillemurer mellom Guds folk, så at man ikke kjenner hverandre, ja, tar avstand fra hverandre når det bare er ett som forener. Jesus har nok så greit angitt enhetsgrunnlaget i sin yppersteprestelige bønn:

Den herlighet som du har gitt mig, den har jeg gitt dem, for at de skal være ett, likesom vi er ett, jeg i dem og du i mig, for at de skal være fullkomne til ett, så verden kan kjenne at du har utsendt mig og har elsket dem likesom du har elsket mig. Joh. 17, 22—23. Jeg i dem, det er det som altså gjør Guds folk til ett. Kristus i oss, håpet om herlighet. Kol. 1. En herre, en And, en tro, et legeme, et håp, en dåp, en Gud og alles Far (Ef. 4). Kan noe være tydeligere?

Ja, det kan vel synes å være nok så dristig, ja, kanskje ensidig og tåpelig å tale slik. Men Jesu egne ord tåler lys. Og hvad han har sagt oss i øret burde nu prekes på takene. Når alt kommer til alt, så blir ikke spørsmålet: Er du luthersk, er du metodist, baptist, (pinsevevner, frivenn) o. s. v. Men: Er du toet i Lammet blod? Derfor roser ingen sig av mennesker, alt hører jo eder til — Paulus — Apollon — Kefas — Luther — Wesley — Spurgeon o. s. v. Men I hører Kristus til. (1. Kor. 3, 21—27.)

Her er ikke jøde eller greker, her er ikke trel eller fri, her er ikke mann eller kvinne, ti I er alle en i Kristus Jesus. Gal. 3, 28. Så langt artikkelens forfatter.

Dette bør gi alle opriktige noe alvorlig å tenke på i lyset av Jesus Kristi snare åpenbarelse, da vi skal frem for Kristi domstol og enhver av oss gjøre regnskap for Gud (Rom. 14) og alle våre gjerninger og motiver skal prøves ved ild.

M. Blom Bakke.

Hvitere enn sne

Han stod på Tabors bergetop i lys, i stråleskrud!
Tre venner fulgte ham derop og to kom ned fra Gud.
All verden se Guds offerlam!
O knel og tilbød h'm!
Til korsets død han går, dog se, se hvitere enn sne!

Engang på Zions bergetop skal stå i lysets drakt de som gikk korsets vei derop, så har vår frelser sagt.
Der blir et møte, kan du tro!
Der godt det er å bo,
hvor skyllet av er syndens ve, tenk, hvitere enn sne!

O, Gud, la mig få blive med, få se dig som du er, i himlens lys og herlighet dig prise, Frelser kjær!
Jeg kneler ved din fot i bot, o, to mig i ditt blod!
Så blir jeg ren, ja hvit som sne, ja hvitere enn sne.

G. Agård i Budb.

Et ord til mødre.

Av en mor.

En mor, blandt hvis barn Herren uttok sig fire misjonærer, skriver:

«Vend dig tidlig til å folde barnets små fingre og be høit: «Herre Jesus, velsign min lille gutt og lær ham å bli god!» Å, unge mor, la tidlig ditt barn se dig tale til din Gud!

La mig fortelle litt fra min egen erfaring! Jeg gjorde det til en regel å ta mine barn, ett om gangen med inn i mitt lønnekammer, og så sa jeg gjerne: «Nu vil vi tale med Jesus,» og der på stedet, for mitt barns øine, ga jeg mig da til å utpøse min sjel for ham. O, hvor dyrebare er ikke minnene om de små hender, som blev løftet for å tørre mine øine, ti tårene fikk ofte fritt løp når jeg var i virkelig samfund med Gud.

Mangen en gang måtte jeg bekjenne: «Herre, jeg er meget svak og uvitende. Jeg begjærer å lære mine barn å elske dig, men jeg vet ikke hvorledes. Herre, lær du mig det!» Eller om jeg i barns nærværelse hadde vært utålmodig. Hver enkelt liten ting blev lagt frem for Gud, og mangen en skjult bekyrning fikk de her kjenne, og de lærte derved å bære alle ting frem for Gud i bønn.

SYD-AMERIKAS INDIANERE

Av Berger N. Johnsen.

Indianerne i Syd-Amerika er vidt forskjellige og står på ulike kulturtrin Quechuarne med sine monarker, Incaerne, var ved siden av de gamle Taroarne likestillet i velde, prakt og makt, og var et verdig folk som øvet stor gjestfrihet. Deres åpne gjestfrihet og godtroenhet blev imidlertid misbrukt og i sin vennlighet blev de overrumplet av tyranniske «kristne» romersk-katolske spaniere, som for frem med vold og myrderi og underla sig dette solens rike på Andernes høider og tvang sin «gode» religion på dem, som gjør dem til slaver, verre enn all hedendom. I dette katolske mørke befinner de sig den dag idag med sine Paha-mamas (ånder), Kristus-statuer og jomfru Maria-billeder, sukken- de efter lys og den frihet som de er berøvet. Et trofast folk, men forvort og undertrykt, underlagt laster som koakin og alkoholdriking.

Deres store templer i Cusen og Icahuassa samt deres kongelige borger og festninger taler om svunnen storhet og makt som kun i Egypten har sitt sidestykke. Industrielt ser vi ennu idag deres ferdighet i håndspinning og vevning samt den utmerkede måte hvorpå de dyrker sin jord. Fra fordums tider kan man se terasformede fjellskråniger i en høide av 7—10,000 meter over havet hvor det høstes av disse ørnefolk.

Lite har vært gjort for å bringe dette folk evangeliet. Deres land er mange tusen kilometer langt.

Guarani-indianerne og deres avkom Chiriguani-indianerne står ikke på et så høit kulturtrin som ovennevnte indianere, men er et folk som forstår sig på vevning og plantning. De arbeidet ikke jorden, takket være det heftige regn blev jorden oppbløtt så alt grodde godt allikevel. De lever og dør nærsagt blandt lerkrukker, store og små, som er deres spiskammer, deres stabur, deres øltonne, og — rarest av alt — deres likkister. Det er et livlig folk, av middels høide og renslige og godmodige. Men deres største ulykke er deres tøs med hvad man på norsk kaller å gifte sig. For de er i høi grad smittet av tidens modernisme og bytter kvinner fort vekk, så meget som de formår. Det var blandt disse jesuittene hadde sin mislykkede misjonsstat i Nordøst-Argentina og Paraguay. Når alt stod i sin prakt med helgenhus og prestevælde, reiste Guaranierne sig og slo alle misjonærene ihjel, rev ned alt og bannlyste dem fra deres midte. Til dags dato har de lite gjenvunnet. Evangeliet trenger inn blandt Guaraniestammen. Chiriguanierne begynner også å få større interesse. De katolske

misjonsstasjoner står tomme og indianerne vender sig i forakt fra dem. Gledelig å si er disse de mest tilgjengelige folk jeg kjenner og evangeliet får god inngang. Det har vært et oversett folk og har vært lite kjent. Nu er imidlertid 6 misjonærer iferd med å gi dem evangeliet, men minst 50 stykker trenges for å evangelisere dem så de fikk litt begrep om Jesus. Landet er nemlig stort. Blandt disse arbeider vi, men vi trenger til hjelp i alle måter. Vi har også en liten forsamlings ved floden Colorado.

Så er det hvad vi kaller «ville indianere» fra slettelandet samt indianerne ved sydspissen av Syd-Amerika som nu er fåtallig og spredt. I sentret er det rundt regnet 300 stammer med vidt forskjellige språk, ikke engang et dusin av disse vil stammer er berørt av misjonærer. Det synes som de katolske misjonærer er redd for å gi sig ikast med indianerne. Misjonsstaten og de myrdede misjonærens skjebne blev dem en lærepng og har fylt dem med rædsel. Disse indianere er mest nomader eller siemenomader, det vil si, de se boliger er kun kvister som kan settes opp på en dag eller hoist to og som de brenner eller simpelt hen forlater, når de vil bytte leirplass. Det er et smussig folk, blottet for renslighetssans. Det faller dem aldri inn å vaske sig, eller — om de har noen kler — å vaske dem. Det er et jevnt, stort og kraftig folk og det fins likefrem kjemper blandt dem.

På vårt felt har vi indianere av forskjellig slags, såsom Mattakko Viljos og Mattakko Guisnaye, Chorotti, Petu, Toba, Chané, Psiracua, Janaygua eller Papiete, så andre mot Paraguay og nordover i Bolivia. Mange av indianerne taler spansk og er bostatt over hele Nord-Argentina. Hvorfor skal ikke alle indianerne høre evangeliet? — Tenk på Garduier, som med 7 mann døde for å gi dem livets brød. Skal indianerne fremdeles høre efter det livgivende evangelium — og ikke få det?

Med broderhilsen.

Berger N. Johnsen.

Opbygningsarbeidet skrider frem.

Den engelske stasemann og kjemiker Sir Alfred Mond, som har oppholdt sig i lengere tid i Palestina, er vendt tilbake i mars. At han er overbevist om opbygningsarbeidets sunde fremskritt i Palestina, beviser den kjensgjerning, at han investerte 18 000 pund sterling i det hellige land. Han stilte også dr. Weizmann 10 000 pund til rådighet og lovet ham å gi 20 000 pund til en zionistisk institusjon, som ennu er ukjent for offentligheten.

MISJONS-RØSTEN

Fritt uavhengig organ i misjonens tjeneste.
Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomite og utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adr.: «Missions-Røsten», Post box 32, Sarpsborg.
Abonnementspris er: For enkelt nr. 20 øre, kr. 2,00 for halvåret og 4,00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6,00 pr. år. Bladet kan bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig opsigelse og betalinger skjer til ovenstående adr.

Arbeidet for hedningemisjonen

er ofte meget forsømt på flere steder blandt de frie venner. Det er gjerne planløst og tilfældig. Mange steder blir det kanskje opptatt en kollekt til misjonen når en misjonær en enkelt gang besøker stedet, ellers ingenting.

Det gjelder å få øinene opp for den store betydning misjonssaken har. Det var en av Herrens siste befalinger til sine disipler at de skulle gå ut i all verden og forkynde evangeliet.

Nu kan jo ikke alle reise ut som misjonærer, men vi kan alle få være med å bide for misjonærene og hjelpe dem med midler. Hver menighet og venneflokk, stor som liten, bør ha regelmessige misjonsmøter, hvor man samles til bønn for evangeliets utbredelse og yder hvad Herren minner oss om.

En broder eller søster vil nok påta sig arbeidet med å samle inn og sende innkomne midler til kassereren for den misjon eller misjonær som Gud legger på hjerte. Dette gjelder jo de steder hvor man ingen fast misjonsvirksomhet har, men hvor det er lastvirksomhet behøves et mere intens arbeid. Tusener av mennesker går daglig inn i evigheten uten å ha hørt evangeliet. Det haster å bringe dem det.

Må Herren fylle oss med sin And. Det vil gjøre oss ivrige i arbeidet.

Evangelistkassen.

Til evangelists utbredelse på den hjemlige arbeidsmark er det som bekjent opprettet en evangelistkasse.

Det er særlig med tanke på å bryte nye felter i vårt vidstrakte land at den er kommet istand.

På tross av at vi regner oss som et «kristent» folk finnes det allikevel mange avsideliggende steder — dypt inne i dalene og på våre store fjellstrekninger — folk som sjelden eller aldri kommer i forbindelse med ordets forkyndere.

Dette vilde være kjært om vi som troende brødre og søstre har også denne gren av arbeidet for øie. La oss være med og hjelpe til med å sette våre predikende brø-

dre istand til å nå disse våre egne.
Erfaringsmessig viser det sig vanskelig å bryte nytt land og adkomst og opphold er avhengig av timelige midler. La ikke disse være den hindrende årsak.

De frie forsamlinger bør så samlet om denne oppgave og opta offer når Herren legger det tilrette for disse.

Beløpene, store og små, sendes kassereren, br. Elias Nilsen, Thorvald Meyersgt. 54, Oslo.

Det er ennå tid for dem som vil sende noe i «julekassen» som Kongsbergvennene vil opmuntre Banda-misjonærene med. Om gaven er stor eller liten er ikke det avgjørende, alt mottas med takk, og vil ganske sikkert være en kjærkommen hilsen fra hjemlandet.

Du som vil være med å sende gaven til br. Langerud, Kongsberg innen 28. septbr.

Til søster Ida Lorenzen, Kina.
To nådesøstre vil herved gjerne være lydig mot Andens røst. Vi har nu en tid vært minnet temmelig sterkt og tydelig, at vi skal sende vår lille skjerv just til dig, søster Ida, så det er ikke til å ta feil av. Må Gud legge sin velsignelse til den lille gave og dig, som han har utvalgt til så herlig en gjerning som å være sjelevenner på misjonens store mark. — Oslo 23.—8.—1929.

Vi sender søstrene vår hjertelige takk for beløpet, kr. 15,00 hvorfor kvitteres.

Må Herren velsigne søstrene.

Tilbake til arbeidsmarken.
Vi minner om avskjedsmøtet for br. Alb. Christiansen, idet vi henviser til annonsen.

Str. Marie Askje hadde avskjedsmøte i «Filadelfia» i Oslo søndag 25. august og er nu allerede på vei til Kina, med båten som gikk fra Hamburg 4. september. Om bord befant sig videre misjonærene Fr. Riis og hustru fra Det norske Misjonsforbund, Anna Skalenborg, Vegårdsheia, og Sommarstrøm og hustru fra Svenska Miss.förb. Som tidligere nevnt reiste også Kinamisjonens utsendinger på samme tid.

Søster Hilma Hermansen reiser også i nærmeste fremtid for 3. gang tilbake til Afrika. Den 27. august reiste 9 av Svenska Missionsförbundets Kongemisjonærer til sitt felt.

Interessante opplysninger om Bibelen.

— Bibelen er den eldste trykte bok. Dog er behovet for den endnu overveldende. —

— Det tok 25 år å få bibelen utgitt på mandarindialekten, og det kostet 125,000 dollars. —

— Emigrantene som kommer til Amerika, mottar som regel Bibelen i sitt eget språk. —

— Bibelen kostet engang så meget at den var lenket til stolper i kirkene. Idag kan enhver kjøpe et av evangeliene for 25 øre. (I Amerika 1 cent.) —

— Den første bok som blev trykt av Gutenberg, var Bibelen. Idag er den aldri ute av pressen. Et eller annet sted trykkes den bestandig. —

Hilsen fra søster Inga Johnsen og Signe Pedersen.

Trekk fra den åndelige tilstand i U. S. — Vianglære og hedenskap. Evangelisk legedom. — «Lukket på grunn av frelsen».

Seattle 22/8 1929.

Kjære misjonsvenner!
Guds fred!

Det er nu en tid siden dere hørte noe fra oss, så nu vil vi gjerne sende en hilsen. Vi har hatt en meget dyrebart tid her i U. S. A., Gud har vært med og da er det alltid godt. Nu lakker det også fort med den stund vi ennå har å være her, den 4. september forlater vi Amerika for å stevne ut til Kina. Herren må ha en særskilt mening, for i september og oktober reiser der 18 svenske, norske og danske vidner dit utbar herfra Seattle og vestkysten, kanskje der er flere også for alt det vi vet.

Det vil sikkert interessere leserne å høre litt fra Amerika og våre reiser her. Vi kom til New York 6. mai etter en god reise over havet. Først besøkte vi en del skandinaviske forsamlinger i Brooklyn og New York. Der hadde dessverre vært adskillige rivninger blandt venneflokkene, flere har sagt at her i Amerika har de norske så vanskelig for å holde sammen, synes det er så ond å høre. Må Herren få åpenbare meget av sin nåde, Jesus sier jo: «Den herlighet som jeg hadde hos dig har jeg gitt dem, for at de må være etts», og det står i Johs. 1: «Vi så hans herlighet, som den enbårne har fra sin Fader, full av nåde og sannhet.»

Fra New York reiste vi til Chicago, der er også noen små norske venneflokker, og vi hadde deilige møter iblandt dem. Her i Amerika har vi sett og hørt ting som en aldri kunde tro eksisterte. En dag kom vi forbi et stort avgustempel med vinduer bare på taket. Der tilbød de solen. Tenk midt i Amerika. Her er også en mengde kirkesamfund som fornekter blodet. Amerika er kirkenes land, der kan ligge både 6 og 7 kirker bare i en gate. En dag vi bilte med en broder og kom forbi en kirke så han: «Det er baptister, men de holder sig ikke til bap.isternes lære, for de fornekter forsoningen. Bare noen skritt fra denne kirke lå der en annen som var under bygning: «Disse fornekter også Kristi gudsdom», så han. Så litt botenfor lå der en fin skole, hvor blant annet prestere utdannes: «Her har jeg gått på skole», så han, «men de tror ikke at Jesus er Guds sønn, bare at han er et ideal av et menneske, de tror nok på Gud, men ikke på Jesus.» Jeg tenkte: «Den som fornekter Sønnen, fornekter også Faderen.» Tenk store forsamlinger og kirker og allikevel så megen forvillelse.

Da vi var i Chicago leste vi en dag om en dame som hadde tatt sitt liv fordi hun hadde mistet katten sin. Når pus var borte hadde hun ikke noe mere å leve for her i verden hadde hun sagt. Ja, djvelen kan isannhet forføre folk.

Men pris skje Gud her er også meget godt og dyrebart her i Amerika, det er sikkert. Herren virker underbart, så sjele frelsen, blir døpt i Anden, og tegn og under skjær. Blandt andre er der en dr. Praise, som Herre bruker til stor velsignelse, særskilt er der mange som blir helbredet av alle slags sykdomme ved denne broder. Tæringssyke, kreftsyke og andre livsfarlige sykdomme er blitt helbredet. Lamme er blitt oppreist, og folk med det ene lem forkortet på grunn av lamhet, har Herren latt leumet vokse så det blev helt normalt, så alle folk så det. En italiener kom reisen fra en by i Kanada med sin syke hustru til Praise's møter. Han sa: «Vær snill å helbred min kone, men du må gjøre det med en gang, for vi må ta eftermiddagstoget tilbake hjem.» Praise sa at det var best for dem å være med på noen møter, se de fikk høre Herrens ord om saken. Mannen blev overbevist om sin egen stilling og at de først av alt trengte lægedom for sin synd, han blev herlig frelst, likeså hans hustru, Herren reiste henne også op, og hun blev helbredet. Herren arbeidet underbart i å disse møter. Praise talte om å utlevere sig helt til Herren, gi ham alle nøklene til sitt liv, så han kunde ha full kontroll over hjertene. En kveld kommer italieneren frem, biser sine kne, og legger en nøkel frem for sig. Praise spurte ham: «Hyad betyr denne nøkel.» «Jeg driver kinematograf», svarte broderen, og nu gir jeg Jesus nøkelen. En tid senere kommer Praise gjennom denne by, og forbi nevnte kinematografteater. Der står opplåst en stor plakat utenfor hvorpå står skrevet: Lukket på grunn av frelsen.

Hørte også om et meget alvorlig tilfelle, som jeg har lyst til å nevne. En kvinne som hadde lært lam i flere år, blev helt oppreist. Hun tilhørte et større kirkesamfund, og var vel neppe helt frels. Av glede over sin helbredelse sammenkalte hun sine venner til et selskap, de var medlemmer av samme kirke som hun selv. Ut på kvelden bad man om at hun vilde ta frem kortleken, så de kunde få spilt kort. Hun gikk efter den, men i samme stund hun rakte hånden ut for å ta den, vendte hele hennes forrige lamhet tilbake. Der lå hun hjelpøls, de troende bad for henne gang på gang, men umulig, hun kunde ikke bli befriet. En kveld sa hun: «Nu er det visst bare satan som kan hjelpe mig.» Samme natt døde hun. Der er en stor herlighet ved frelsen i Jesus, men også et veldig alvor.

Det skulde være gjeldt å høre fra eder kjære venner derhjemme, hittil har vi nesten ikke fått norsk post, håper det blir bedre når vi kommer ut. Nu siden jeg er kommet så langt vekk, synes jeg jeg elsker eder mange gange mere enn før. Hvor det dog skal bli skjnt når Jesus kommer, da skal vi alle møtes. Også her i Amerika lyder det klart om Jesu snare komme.

Ja, neste gang de hører noe fra oss blir fra Kina. Vår bønn er at Herren må føre oss vel ut, og

bruke oss sammen med alle andre dyrebare Herrens vänner. Eders i Herren lykkelige søster Inga Johnsen og Signe Pedersen.
Foreløbig adresse: Hsuan hu te Peking Kalgan railway, North China.

ORD FOR DAGEN:
Frykt ikke, ti jeg har gjendøst det alt dig ved navn, du er min.

Avskjed for misjonæren stiansen, som Konge ig Pløensg søndag den 21. midlidsmøte se kl. 10:15 i midt dagen kl. 11. Utenbysbys ønsker å delta til forstander i Armu 11 III. Oslo. Hjertelig ve navn.

Johs. 10, 27.

Mine får høre min rost, og jeg kjenner dem, og de følger mig — og jeg gir o. s. v.

Disse linjer er ofte i mine tanker, og det bidrar til å sette hjerte i brana for Jesus, den beste venn av alle. Hadde en slik skilt opplevelse angående å ha vært på en fest og talt om trofasthet, og så å vite han den på en klar og tydelig måte. Jeg hadde gått ca. 1 mil for å komme til festen, men skulde kjøre med en broder hjem. Det var om vinteren. Vedkommet broder bad mig være med inn på sciallen og ta tøyet med ut så ikke behøvede å gå to turer. Ja, jeg gikk inn, broderen tok sin hest for å gå ut, men som jeg stod i talte hyrdestemmen i mitt hjer og gikk så fort at ingen annen de ha advart mig tidnok — alle mitt samtidig så jeg det blinket i hesteskot for mitt øie, og bar smusket var det som nådde mig. Det var altså den fremmede misjonshuset, som hadde hatt slaget, men ikke hyrden hadde talt til mig. hadde nok jeg fått det. Ja, Br. Hagren ikke forklares den lykke av velsignelse som strømmet i ånd. Tenk at Jesus var så inter. Etter bønnemøtet esert i mig, at han slik var inn i stallen og beskyttet mig. Halleluja! Dette har ofte opprettet mig i løst. Amen. Ja, og godhet. trenger nok tilskyndelse og muntring av ham, ti det er sant som det er sagt: Enhver som sitt, stort eller litt, himlen for sorger er kvitt. Se Pet. 5, 15—17. Amen. Dette er en herlig stilling å få være i Jesu hånd. Har det er et slags gress som rene døve, som også ryd dem for. Det rekkes gress i vår tid som sikkert innflydelse på å høre røst, ikke minst på litterat områdene.

Bønn og faste

Er f. t. i V. Gran, Hadeland og forkynder hans dyder, og kalte mig fra mørket til slyderfulle lys. Halleluja. Eders br. i Herren

H. I. Ersrud

I Marokko

hvor muhamedanismen er rådende religion ser det ut som åpnes adgang for evangeliet. evangelier er spredt og vil gjerne høre forkynnelsen Jesus Kristus.

FRA SPRED

Stevnet i Bet. Som meddelte (se annonser i Bet. 4. 15. og 16. s. 17.) Stevnet begynte den 1. 7. med velkommet etter møtene som ettermiddag og arrangeret bli arrangert. Mandag holdes biddagen og avholdes i min b. Min b. vilde visne oss ikke behøvede å gå to turer. Ja, jeg gikk inn, broderen tok sin hest for å gå ut, men som jeg stod i talte hyrdestemmen i mitt hjer og gikk så fort at ingen annen de ha advart mig tidnok — alle mitt samtidig så jeg det blinket i hesteskot for mitt øie, og bar smusket var det som nådde mig. Det var altså den fremmede misjonshuset, som hadde hatt slaget, men ikke hyrden hadde talt til mig. hadde nok jeg fått det. Ja, Br. Hagren ikke forklares den lykke av velsignelse som strømmet i ånd.

Tross været var utryk

kyet samlede ikke mennesker på friluftssaker Kulåsspark. Andressen, Karlsten, E. Nilsen med et og innbød syndere i Jesus Kristus. Ved eftermiddagsmøtet var der samlet mange mennesker fra stedet og distrikter. Br. Hagren åpnet med fra Esaias 43, 15. Gamle br. Kristoffer vidnet ut fra Salm. 147, Jesus Kristus.

PALÆSTINA

Torvplacsa i Betlehem.

Muhamedanerne (asaberne) som utgjør tre fjerdedeler av Palæstinas befolkning har med stigende uvilje sett på den store jødiske innvandring og på de begunsigelser, som landets britiske styre yder jødene. — Arabernes irritasjon ga sig i Jerusalem særlig utslag i trakassier overfor jødernes andakt ved klagenmuren. De pukkete på at denne mur var en del av Omar-moskeen, som er en muhamedansk helligdom. Det hele resulterte i en regulær krig, som dog heldigvis — ved de britiske myndigheters inngripen — er blitt lagt en demper på. Den forløp dog, som bekjent ikke uten ofre, idet flere blev drept og såret.

Det innbyrdes hjelp.

Men at vi sannheten tro i kjærlighet i alle måter vokser op til ham som er hodet, til Kristus, av hvem det hele legeme blir sammenfioet og forenet ved all den forbindelse, innbyrdes hjelp gir i forhold til ethvert lems tilmåtte virksomhet, og vokser legemets vekst til sin oppbyggelse i kjærlighet. Ef. 4, 15—16.

Alt er i bevegelse. Intet er i stillstand. Man går enten frem eller tilbake. Denne tid krever trofaste menn og kvinner med våkne blikk, og som i Guds kraft kan svinge Andens skarpe sverd mot synd og ugudelighet. Frykt sløvhetsbacillen! Frykt den som pesten. Den er pesten, tidens pest! Den fortærer alt det gode Gud har gitt. Den lammer din ærgjerrighet. Den stjeler din tro, og uten den kan du ikke leve.

Hvad skal vi gjøre? Arbeide! Tiden er full av krav. Den skriller etter forandring. Mange troende vil slå sig til ro og leve på andres bekostning. Predikantene blir snart alene om å utdele livets ord. Den innbyrdes hjelp ser mange ganger ut til å forhøre. Det har vært tider da kun et fåtall i forsamlingsene ikke deltok med i bønn og vidnesbyrd. Men nu er det omvendt. Vi lever snart bare på den hjelp vi får utenfra. Står det da rett til med oss? Nei!

Det er ikke den sunde vekst fremover vi har tiltatt i — heller ikke er det stillstand i vårt åndelige liv, — men rett og slett tilbakegang. Sløvhetsbacillen har steplet oss fordi vi ikke har vært sanheten tro i kjærlighet. Det er ikke organisasjon som skal til. Nei! Men det er lydlighet mot Guds ord. Det er det som bringer oss i funksjon på den store guddommelige organisme — Kristus. Lever vi ikke der da er alt forgyves. Vi makter ikke å gjøre det gode.

Hvor ofte synes vi ikke å høre en stemme i vårt indre som tilskynder oss å gjøre det gode mens det er tid. Skynd dig å si de ord som bringer fred, hvor det kun er strid. Skynd dig å vise kjærlighet til dine nærmeste, til alle du elsker og elskes av. Vær barmhjertig, vennlig og hjelpsom imot dem du ferdes blandt og som på mange måter kan trege å finne forståelse og bistand. Jag de hårde, bitre tanker på flukt. Oppsett ikke å føre det ut i virkeligheten som du har tenkt til glede og opmuntring for dine medmenesker. Senere kommer det kanskje hindringer som gjør at man ikke får tid eller anledning til å utrette det man gjerne vilde, og de som skulde gledes eller gavnes ser aldri den solstråle som dia kjærlighet vilde ha vært for dem. Vis dine barn hvad som er riktig og godt og lær dem å folle hendene i barnslig tro på deres Far i himmelen. Og det burde være en alvorssak for oss som sangeren sier: Solskinn, ja solskinn, ønsker jeg sprede rundt jorden. Solskinn, ja solskinn kjærlighets solskinn fra Gud. Til vennene rundt omkring dig burde du sprede denne sol'sinsluft. Ja til den store verdensmasse.

Vi har jo ingen tid å spille. Viseren på uret går og går og ditt hjerte banker og banker. Men en vakker dag kan du ikke mere følge viserens gang, for dine pine har lukket sig og ditt hjerteslag er stanset. Ved tanken på dette er det bare ett å si til både store og små, til gamle og unge: Skynd dig! Bruk anledningen nu mens du har tid. Det er det samme hvor ringe og uanselig det er, bare det er gjort i kjærlighet for å bringe trøst og glede.

Hvor djevelen treder inn blir der splid, trette, avindsyke, hat og det som er ennu verre: hovmot. Men hvor kjærligheten får råde trives alt det gode.

Gud har bundet alt til ett i det sterke kjærlighetsbånd. Og jo

Høst-Stevne

avholdes i Betania i Arendal 14de, 15de og 16de september. Stevnet begynner med velkomsthøstfest lørdag aften kl. 7 og fortsetter med møter søndag og avskjedsmøte mandag. Predikand: brødre og ellers andre der ønsker å delta bedes i god tid tilskrive

Nils Blom-Brakke, menighetstjenær.

ner kjærlighet vi mottar i vårt hjerte, jo mer kommer også den innbyrdes hjelp tilsyne i forsamlingsen og i det daglige liv.

Stefan Trøber.

Hos ham finner jeg ingen feil.

Til reisende satt i en jernbanelov og førte en alvorlig samtale. Det dreide sig om religiøse spørsmål. Den ene av dem søkte å udskylde sin tvil ved å fremheve feil hos de kristne. Ja, han nøt riktig å gå i enkeltheter med å skildre de frommes hykler, list, havevsky og stridigheter.

Den andre tok nu ordet og sa: — Jeg hører De er dyktig til å finne feil hos de kristne, og at De fortår mestierlig å fremheve dem. De skåner ingen, men har tilmålt dem alle rikelig. Nuvel, jeg er en kristen og elsker den Herre Jesus Kristus og hans folk. Jeg vil ikke si et ord til deres forsvær; men jeg oppfordrer Dem nu også til å si hvad De har imot den Herre Jesus selv.

Tvileren var overrasket, han syntes nesten forskrekket og svarte forknøyt.

— Nei, hes ham finner jeg ingen feil; han var fullkommen. — Ja, det er han! Og derfor blev mitt hjerte dratt til ham; og jo mere jeg betraktet ham, desto mere følte jeg at jeg slett ikke var ham lik, men bare var et stakkars, syndefullt menneske. Men si mig nu om jeg gjorde rett i å elske ham og tjene ham, da jeg fant at han var død for mine synder? Siden har jeg i sannhet elsket ham; og alt det onde som gjøres av slike som foregir å efterfølge ham, formår ikke mere å drive någ bort fra ham. Min frelse avhenger av hvad han har gjort, og ikke av det disse gjør.

Landsvennestevnet

som nylig er holdt i Bergen var besøkt av over 1000 tilreisende fra sågotsdom hele landet. Det var det største som hittil er holdt av disse stevner. Ved radiens hjelp kunde talerne høres både i flere lokaler samtidig og i de tusener hjem.

Blandt alle verdens sjømenn antar man at 30,000 tror på Jesus. Predikener og religiøse sammenkomster holdes på ca. 500 skib.

En skam for kristenheten. I Jerusalem er der 300 utskjenkningssteder. 299 av disse drives av såkalte «kristne» og 1 av en muhamedaner. Jødene har ingen.

122 blade og Edss'riffer utgis av Frelsesarmeen verden over, deres samlede oplag er 1,908,650 pr. nummer.

Rettsleie.

I artikkelen «Fra feltets» står i femte avsnitt Mat. 4, 2. Skulde stått Mat. 4, 2.

Avskjedsmøte

for misjonær Alb. M. Christiansen, som nu reiser ut til Kongo igjen avholdes i Pløensgt. 4, Oslo, søndag den 22. september. Formiddagsmøte med brødsbrytelse kl. 10⁰⁰ og fest om eftermiddagen kl. 5.

Utenbyboende venner som ønsker å delta bedes melde sig til forstander Martin Nielsen, Armauer Hansens gt. 11 III, Oslo.

Hjertelig velkommen i Jesu navn.

FRA SPREDTE FELTER

Stevnet i Betania, Arendal.

Som meddelt annetsteds i bladet (se annonsen) avholdt menigheten i Betania høststevne 14., 15. og 16. september, hvortil alle Jesu venner er velkommen. Flere predikende brødre vil delta.

Stevnet begynner lørdag aften kl. 7 med velkomsthøstfest, og fortsetter møtene søndag formiddag, eftermiddag og aften. Fellesmiddag vil bli arrangert søndagen. Mandag holdes bibeltime om formiddagen og avskjedsmøte om aftenen. Min bønn er at Herren vil velsigne oss når vi samles og at han vil fylle sitt lengtende folk med den Hellig And (Ap. gj. 11 kap. 15.—16. vers), frelse sjeler og helbrede syke.

Måtte da Jesu yppersteprestelige bønn snart oppfylles: «At de alle må være ett». Joh. 17, 20—23.

Broderhilsen

Nils Blom Bakke.

Høststevnet

i Misjonshuset, Sarsborg, begynner med velkomstmøte lørdag kveld kl. 8.

Br. Hagren ønsket velkommen og leste et avsnitt av Guds ord.

Efter bønnemøtet talte br. Gabrielsen, Oslo, ut fra Salm. 103, 8 og Salm. 36, 6 og dvelte særlig ved Guds uendelige nåde og godhet.

O. Karlisen fortsatte med å tale ut fra Jerm. 15, 10 og fortsatte med vers 11 og 16.

Br. Elias Nilsen, Oslo, Kol. 3, 15—17. Hvorefter bønnemøte. Søndag formiddag samles man atter kl. 10.30.

Br. Hagren åpnet møtet med 1. Sam. 2, 1—10.

Gabrielsen leste 1. Pet. 1, 24. Han la særlig vekt på, at ingen må rose sig av mennesker, da de kun er lignet med hø og blomster som snart visner.

Andreassen, Fredriksstad, talte ut fra Matt. 28, 16—20 og stanset særlig ved vers 18.

O. Karlisen: Høis. 8, 2. Om Guds herlige og underbare førelse med sitt folk.

Tross været var utrykk og overskyet samledes ikke så få mennesker på friluftsmøtet i den vakre Kulaspark. O. Karlisen, Andreassen, Karlisen fra Fredriksstad, E. Nilsen med flere vidnet og innbød syndere til å motta frelsen i Jesus Kristus.

Ved eftermiddagsmøtet på lokalet var der samlet mange mennesker fra stedet og de nærmeste distrikter.

Br. Hagren åpnet møtet og leste fra Esaia 43, 15.

Gamle br. Kristoffersen, Moss, vidnet ut fra Salm. 147, 5—7. An-

dreassen: Gal. 6, 1—5. O. Karlisen Jerm. 9, 24 og Dan. 12, 2—3. Mange priste Herren, både gamle og unge.

Hilsen fra Tofte.

Da jeg har forstått det slik at dette blad er et upartisk organ som kan leses av alle uten å ha følelse av denne kvalme partiske ånd som særpregger vår tid, og jeg desuante tenkte det var noen som hadde interesse av å få høre litt fra Tofte, fikk jeg lyst til å sende en liten hilsen.

Vi har her en nok så betydelig flokk troende som levet i kjærlighet og god forståelse med hverandre. Herren virket med og stadfestet ordet med de medfølgende tegn. Sjeler blev frelst og Guds barn blev velsignet og fylte med Anden så de talte med tunger og hellig priste Gud. Visstnok var det små brytninger av og til. Dessverre blev vi heller ikke her forskånet for den spidaktige ånd, som har så lett for å trenge inn i forsamlingslivet. Det måtte holdes en retning m. m., som enkelte uttrykte sig, likesom også evangelister skulde tas fra et bestemt hold. Er det da mer enn en retning som fører til himlen? Denne retning går om Golgata gjennem Sønnen, inn i hans død. Såfremt vi lider med ham skal vi herliggjøres med ham. Takk og lov og pris! All ære til ham som ikke undrog sig, men blev lydlig til døden, ja korssets død. Vi tror at Gud har utsendt evangelister fra ethvert samfund som elsker den Herre Jesu Kristi åpenbarelse. Vi bør ikke — for ikke å finnes som de der strider mot Gud — nekte noen inngang, som kommer med frihetens evangelium i den Herre Jesu navn.

Vi har nu ved Guds nåde efter adskillige år virket som en liten fri forsamling saart halvannet år tross vanskeligheter, uten eget lokale og uten midler. Ja, Gud la det jo tilrette for oss så vi fikk leie losjelokalet to ganger ukentlig — og dette priser vi Herren for. Men vi er jo avhengig av disse dager og kan likevel ikke få holdt noen sammenhengende møter om vi skulde ønske det. Vi har dog den tillid til at han også vil ordne det for oss. Alt tatt i betraktning må vi vende vårt ansikt opad og love Gud. Han har på den korte tid gjort store ting iblandt oss. Guds rike velsignelse er over møtene og flere er blitt frelst. Herren har vært med og vi venter større seire i den Herre Jesu navn. Ja, jeg synes jeg ser min kjære Frelser, da han bad til sin Far at de måtte være ett, likesom han og Faderen var ett. Hvor må ikke hans ømme hjerte krympe sig, når han ser ut over Guds folk idag. Jesus hadde da vel ikke noen bestemt sekt for øie, når han bad denne betydningsfulle bønn! Nei, det var Guds folk, sine elskede barn han tenkte på. Må Herren fylle sitt folk med sitt sinnelag så de kunde nærme sig hverandre i kjærlighet så tror jeg det er opnåelig å bli ett, selv om vi ikke ser alle ting på samme vis. Guds ord sier jo tydelig, at om noen er anderledes sinnede blandt eder, skal Herren ved sin And åpenbare dette.

Må Herren hjelpe oss alle der!

Tofte 24.—8.—29.

M. Andreassen.

